

EVGENY VIKTOROVICH ANISIMOV (Alexandrov, Vladimir Region, USSR, 1947) is a Doctor of Historical Sciences, Chief Research Fellow at the St. Petersburg Institute of History of the Russian Academy of Sciences, Scientific Head of the Department of History, Full Professor at the National Research University Higher School of Economics (St. Petersburg Branch), Professor at the European University in St. Petersburg, Professor at the Academy of Arts of the Russian Federation, Scientific Head of the Institute of Peter the Great under the Governor of St. Petersburg, a specialist in the history of 18th-century Russia, and the author of 400 scientific and popular science works, including 40 books translated into several languages. He has received various awards.

* * *

NELSON ARELLANO ESCUDERO (Glasgow, Escocia, 1973) es doctor en Sostenibilidad, Tecnología y Humanismo por la UPC (2015). Su trabajo se centra en el desarrollo histórico de las tecnologías de la energía solar en el mundo occidental con énfasis en Sudamérica desde el siglo XIX. Ha publicado sobre la interacción entre sociedad, tecnología y medio ambiente. Ha colaborado con diversas instituciones académicas en Chile, España, Alemania, México, entre otros países. Fue secretario general (2022-2025) de ICOHTEC (International Committee for the History of Technology) y en 2025 fue electo presidente (2025-2029) de esta organización UNESCO. Para el periodo 2025-2029 es el investigador responsable del proyecto de investigación Fondecyt Regular 1250560 "La construcción del Chile solar: el cambio en los imaginarios de la innovación en tecnologías y la política pública (1976-2008).

* * *

MARÍA PAZ BAJAS IRIZAR (Santiago, Chile, 1971) es Doctora en Estudios Americanos, con mención en Pensamiento y cultura de la Universidad de Santiago de Chile. Antropóloga Licenciada de la Universidad Academia de Humanismo Cristiano. Se ha desempeñado como académica, investigadora y editora de la Revista *Aisthesis*, en el Instituto de Estética de la Pontificia Universidad Católica de Chile. Además, ha sido Encargada de la Unidad de Postgrado de la Dirección de Investigación y Postgrado de la Universidad Academia de Humanismo Cristiano. Sus investigaciones se vin-

culan a la Antropología Visual en las temáticas de la Representación Étnica en la Fotografía Patrimonial y la Auto representación en el Video Indígena. Ha trabajado en diversos proyectos vinculados al estudio de la imagen fija y en movimiento respecto de los grupos indígenas, desarrollando variadas publicaciones en estas temáticas.

* * *

DIMITRI BAYUK (Khimki, Moscou, 1960) es Ph.D en historia y filosofía de la ciencia (matemática y física) y M.SC en física teórica y física matemática, por la Academia de Ciencias de la URSS; asimismo; cursó estudios de física del estado sólido en la Universidad Estatal Lomonosow de Moscú (MGU). Actualmente se desempeña como investigador y tutor en el Laboratoire SPHERE, Universidad de París-Cité. Obtuvo su doctorado en filosofía con la tesis “Galileo’s early works: Pisan and Paduan periods (1588-1610)”. Obtuvo en dos ocasiones la beca Fulbright y también la beca Diderot. Sus áreas de investigación son la ciencia y el arte en la modernidad temprana, el papel de la astronomía en las relaciones entre Rusia y China, la revolución digital y aspectos éticos de la IA, entre otras cuestiones. Sobre sus temas de investigación ha publicado libros y artículos en ruso y en inglés. Entre ellos, citamos *Legal and Ethical Problems of the Artificial Intelligence* (en ruso, Moscú, Prometeo), “Science and Russian Orthodox Scholarship” (*Isis*, 2016) y “Leibniz in Russia” (en ruso, *Voprosy istorii estestvoznaniya i tekhniki*, 2014). <https://sphere.cnrs.fr/bayuk-dimitri/>

* * *

ANA CARDOSO DE MATOS (Lisboa, 1955) es Professora Emérita da Universidade de Évora e investigadora do Centro de investigação CIDEHUS/UE. Entre 2007 e Abril de 2025 foi coordenadora na Universidade de Évora do mestrado Erasmus Mundus Master TPTI – Techniques, patrimoines, territoires de l’industrie, um programa lecionado nas Universidades Paris 1– Panthéon Sorbonne (França-coordenadora), a Universidade de Évora (Portugal), Università degli Studi di Padova (Itália) e que integra 6 outras universidades. É desde 2012 membro do Comité d’histoire de l’électricité et de l’énergie de la Fondation EDF ; desde 2013 membro do board da International Railways History Association (IRHA)/Association internationale d’Histoire

des chemins de fer (AIHCF); e desde 2016 Membro da Associação Ibérica de História Ferroviária, sendo desde 2023 vice-presidente da mesma. É membro do editorial board da revista *TST– Transportes, Servicios y Telecomunicaciones* e *Journal of Energy History* (JEHRHE), e membro do Comité Científico das revistas *Patrimonio Industriale AIPAI* (Italy); *e-Phaistos*. Revue d'histoire des techniques. Integra vários projectos nacionais e internacionais e publica regularmente tanto em revistas com refereee como em livros de editoras reconhecidas no meio científico.

* * *

KONSTANTINOS CHATZIS (Ioannina, Greece, 1963) studied civil engineering in Greece, and obtained his Ph.D. in social sciences in France. He is currently a tenured researcher at the Université Gustave Eiffel and an adjunct professor at the École Nationale des Ponts et Chaussées. Specializing in the history and sociology of the modern engineer and engineering in France, Greece, and the United States (19th-21th centuries), he is the author of *Forecasting Travel in Urban America: The Socio-Technical Life of an Engineering Modeling World* (MIT Press, 2023), and the co-author of *From public fountains to the Marathon Dam. The “water issue” in Athens (1830-1940)* (in Greek) (to be published in 2026). He is currently working on a research project dealing with the history of urban stormwater management modelling in the United States and in France (1950s-present), and is writing a biography of French engineer and economist Jules Dupuit (1804-1866).

* * *

LINO CONTRERAS ALVAREZ (Santiago, Chile, 1974) es arqueólogo de la Universidad de Chile. Cuenta con una trayectoria de 30 años en proyectos de investigación y en estudios de impacto ambiental (arqueología aplicada o de contrato) en territorio chileno. En el marco de los proyectos de investigación, cuenta con experiencia en proyectos Fondecyt en Chiu-chiu y Quillahua en la segunda región de Antofagasta, Los Vilos cuarta región de Coquimbo, Isla Mocha e Isla Santa María en la región del Bio-Bio y en Tierra del Fuego, región de Magallanes, principalmente. En el marco de la arqueología de Contrato ha dirigido múltiples proyectos arqueológicos con especialización en grandes proyectos de infraestructura, principalmente de empresas mine-

ras, energéticas y de infraestructura pública y privada.

* * *

SERGUEÏ SERGUEÏEVITCH DEMIDOV (Moscou, 1942) est historien des mathématiques. Diplômé de la Faculté de mécanique et de mathématiques de l'Université d'État Lomonossov de Moscou, il a travaillé au Bureau d'histoire des mathématiques et de la mécanique de cette université, ainsi qu'à l'Institut S.I. Vavilov d'histoire des sciences naturelles et de la technologie de l'Académie des sciences de l'URSS. Ses principaux travaux portent sur l'histoire de la théorie des équations différentielles (ordinaires et partielles), l'histoire des mathématiques en Russie et des questions générales d'histoire et de philosophie des mathématiques. Ph.D. (1968) et Dr. Sci. (1980). Il est actuellement professeur à la Faculté de mécanique et de mathématiques de l'Université d'État Lomonossov de Moscou. Membre correspondant (1986) et membre titulaire (1993) de l'Académie internationale d'histoire des sciences (président de l'Académie de 2017 à 2021).

* * *

MARIA PAULA DIOGO (Lisbon, 1958) is Full Professor of History of Technology and Engineering at the Department of Applied Social Sciences (DCSA), NOVA School of Science and Technology, where she has taught since 1986. She served as President of DCSA for 12 years and co-directed CIUHCT – Interuniversity Centre for the History of Science and Technology – from 2007 to 2019, one of Portugal's leading research units in the field. From 2023 to 2025, she serves on the Board of Directors of the Fundação para a Ciência e Tecnologia, the Portuguese research funding agency. A pioneer in the History of Technology in Portugal, her research focuses on 19th and early 20th century Portuguese and colonial technology and engineering, knowledge transfer, networks, and centre-periphery dynamics. Her recent work addresses: (i) the role of Portuguese scientists and engineers in European and global diplomacy, particularly during the Scramble for Africa; and (ii) the intersection of colonial engineering and the Anthropocene, investigating the transformation of African landscapes. In this context, she has participated in and organized key Anthropocene Campus events (Berlin 2014, 2016; Philadelphia 2017; Lisbon 2020) and presided over the Anthropocene Forum (2021) under Portugal's

EU Council presidency. She publishes widely in international journals and has authored, co-authored, and co-edited numerous books and chapters. She is a founding member of STEP (Science and Technology in the European Periphery), INES (International Network of Engineering Studies), and ToE (Tensions of Europe), serves on scientific committees (SHOT, ICOHTEC, ESHS), and editorial boards (*Technology and Culture*, *Engineering Studies*, *HoST*, *ICON*). She organizes national and international conferences and workshops and is a frequent keynote speaker. Together with Ana Simões, she edited the landmark four-volume series *Ciência, Tecnologia e Medicina na Construção de Portugal*, a cornerstone of Portuguese History of Science and Technology. She received the Leonardo da Vinci Medal (SHOT, 2020) —the Society's highest honor—, and delivered the prestigious Kranzberg Lecture (ICOHTEC, 2022).

* * *

ANDRÉ GRELON (Angers, Maine-et-Loire, 1945). Entré au Centre d'ethnologie sociale et de psychologie comme vacataire, chargé d'analyser les transcriptions d'enquêtes qualitatives. En 1971, nommé chef de travaux à l'EPHE VIe section, dans ce centre, titularisé en 1972. Avec Françoise Parent, chef de travaux, suivi de la direction d'études de Paul-Henry Chombart de Lauwe, laquelle au plus fort des années 70 rassemblait 120 doctorants répartis en 7 groupes, chacun animé par un chercheur du CNRS du Centre, chargé de conférences. En 1990, élu maître de conférences à l'EHESS. Avec l'accord de la présidence de l'Ecole, quitte le Centre d'ethnologie sociale pour le LASMAS, laboratoire d'analyse secondaire et des méthodes appliquées à la sociologie, alors laboratoire propre CNRS, une équipe de recherche sur les professions techniques étant en constitution. Du 1er septembre 1995 au 30 novembre 2000, nommé chargé de la Division Sociologie, Psychologie, Anthropologie sociale de l'EHESS, 25 laboratoires, 3 programmes collectifs de recherche, 2 revues. La fonction était d'établir un lien entre ces structures et la présidence de l'Ecole. En 1997, élu directeur d'études à l'EHESS.

Le CNRS décidant de créer des unités mixtes de recherche, les laboratoires propres sont priés de trouver des structures d'accueil. A. Grelon propose à l'assemblée du LASMAS d'intégrer l'EHESS, laquelle accepte. Avec l'accord de la présidence de l'Ecole, le projet est présenté au conseil scientifique : le LASMAS est spécialisé en sociologie quantitative, ce qui n'est alors le cas d'aucun des laboratoires de sociologie à l'EHESS. Le vote du conseil est

favorable. Le président de l'Ecole demande qu'un membre de l'EHESS soit nommé à la direction du nouveau laboratoire mixte. A. Grelon est nommé V d'analyse sociologique et des méthodes appliquées en sciences sociales. Il conserve cette fonction de direction jusqu'au 26 mars 2010. Du 1er octobre 1997 au 30 juin 2005, il est chargé de la coordination des enseignements de sociologie aux Collèges universitaires français de Moscou et de Saint-Petersbourg. Cette structure imaginée et présidée par Marek Halter, avec l'appui des pouvoirs publics français et le suivi du ministère des Affaires étrangères, et la participation de 4 établissements universitaires français (dont l'EHESS) en coordination avec les universités publiques de Moscou et de Saint-Petersbourg, offrait des enseignements en français dans 4 disciplines : Droit, Histoire, Littérature, Sociologie auprès d'étudiants russes (soviétiques à l'époque) du niveau de la maîtrise. Un examen final délivrait un diplôme qui permettait à quelques étudiants dont les notes étaient les plus élevées de venir faire un DEA financé dans un des établissements français. La fonction exercée était l'animation du comité de coordination, envoi de 6 enseignants universitaires en sociologie chaque année, l'organisation des enseignements méthodologiques, le choix des répétiteurs, etc.)

En 2004, Thomas Piketty est en charge de la structuration des sciences sociales au campus Jourdan. Il y souhaite la venue du LASMAS, lequel est mal logé à l'IRESO dans des locaux trop petits et trop sensibles à la chaleur, étant installé au dernier étage de l'immeuble. Un vote de l'assemblée du laboratoire est nécessaire. Le principe est acquis, mais il faut transformer des chambres d'étudiants inoccupées en bureaux pour les chercheurs. Par ailleurs, il existe déjà sur le campus une structure de recherche en sociologie mixte ENS-EHESS. Il apparaît judicieux de fusionner les deux groupes, mais il importe de trouver un nom commun. Des travaux et des publications ont été menés dans les deux unités sur le sociologue Maurice Halbwachs et l'année 2005, il est prévu d'évoquer sa mémoire par un colloque puisqu'il est mort 50 ans plutôt en camp de concentration. La proposition est donc faite par les deux directions de ces unités de se rejoindre sous le nom de Centre Maurice Halbwachs, l'accord de la famille du sociologue ayant été obtenue. Le Centre Maurice Halbwachs, unité mixte de recherche CNRS-EHESS-ENS est créé le 1er janvier 2006.

D'octobre 1999 à juin 2005, co-organisateur et responsable avec Marcela Efmertova, alors maîtresse de conférences à l'Université technique de Prague, d'un séminaire annuel franco-tchèque sur les sciences et les techniques,

avec la participation du CEFRES de Prague, et le soutien de l'EHESS, de la MSH-Paris, de l'Université Charles de Prague et de l'Université technique de Prague. De 1980 à 1984, membre du conseil d'administration de l'EHESS. De mai 1991 à avril 1997 et de mai 2005 à mars 2009, membre du conseil scientifique de l'EHESS. De mars 2009 à octobre 2012, membre du Bureau de l'EHESS, chargé de la DEVE, direction des enseignements et de la vie étudiante, directeur de l'école doctorale 286 de l'EHESS, président de la commission de scolarité. Ensuite, chargé de mission (comité de pilotage du Centre Michel Serres, organisation du catalogage des thèses, etc.), 2012-2013.

* * *

ALEKSANDR KOBAK (Leningrad, 1952) est historien de Saint-Pétersbourg, personnalité publique, directeur de la Fondation D.S. Likhachev. Auteur de nombreux travaux (livres et articles) portant sur l'histoire locale, la préservation du patrimoine historique, les problèmes culturelles d'actualité. Membre du Conseil pour la préservation de l'héritage culturel de Saint-Pétersbourg. Organisateur et coordinateur de grands projets culturels tels que *Les cimetières historiques de Saint-Pétersbourg*, *l'Encyclopédie de Saint-Pétersbourg*, l'Institut de Pierre le Grand et autres.

* * *

DARINA MARTYKÁNOVÁ (Prague, 1978) est historienne au Département d'histoire contemporaine de l'Universidad Autónoma de Madrid, Espagne. Elle est spécialiste en histoire des professions et de la circulation des connaissances. Sa recherche se centre sur la région méditerranéenne, surtout sur l'Empire Ottoman et l'Espagne. Elle est auteure des livres *Reconstructing Ottoman Engineers. Archaeology of a Profession (1789-1914)* (Pisa 2010) et *Los ingenieros en España. El nacimiento de una élite* (Bilbao 2023). Elle a dirigé le dossier "Technologies in Use during the Last Decades of the Ottoman Empire (1850s to 1920s)" dans la revue *History of Science* en 2024. Elle collabore systématiquement avec les chercheurs de l'EHESS (France), de l'Université d'Istanbul et de l'Université Charles de Prague.

* * *

Mª ROSA MASSA-ESTEVE (Palamós, 1954) és doctora en Ciències (Matemàtiques), programa d'Història de les Ciències, per la Universitat Autònoma de Barcelona (1998). Actualment és professora catedràtica (emèrita des de Setembre de 2024) de Matemàtica Aplicada del Departament de Matemàtiques de la Universitat Politècnica de Catalunya i membre del Grup de Recerca d'Història de la Ciència i de la Tècnica (GRHCT) de la mateixa universitat. El desembre de 2012 fou escollida membre corresponent de l'Académie Internationale d'Histoire des Sciences. Des de 2010 fins a 2014 fou secretaria de l'European Society for History of Science. La seva recerca està centrada en tres camps: l'algebrització de les matemàtiques dels segles XVI i XVII, les relacions entre la història i l'ensenyament de les matemàtiques, i les fonts i la influència dels cursos matemàtics del segle XVIII, en particular, del curs que s'impartia a l'Acadèmia Militar de Matemàtiques. És autora d'uns 200 articles i capítols de llibre així com d'una vintena de llibres com autora o coordinadora. Destacarem tres dels recentment publicats: "Teaching Mathematics at the Barcelona Royal Military Academy of Mathematics (1739-1803)", a: CRIPPA, D. I MASSA-ESTEVE, M. R. (eds.) *The Algebrization of Mathematics during the 17th Centuries. Dwarfs and Giants, Centres and Peripheries, Dialogues and Games of Logic* 8, London, College Publications, 2023, 141-170; "The reading of Mengoli's Circolo (1672) in Leibniz's manuscripts (1676)", a: WENCHAO, Li et al. (eds.) *Le present est plein de l'avenir, et chargé du passé: Vorträge des XI. Internationalen Leibniz-Kongresses*, 2023, 443-458 i "The History of Mathematics for Teaching and Learning Mathematics", a: BARBIN, Evelyn et al. (eds.) *History and epistemology in mathematics education: trends, practices, future developments*, Springer, 2025, 277-289.

* * *

FELIPE MATURANA DIAZ (Santiago, Chile, 1971) es Doctor en Estudios Latinoamericanos y Antropólogo Social de la Universidad de Chile. Cuenta con un diplomado en Documental Creativo / Indagatorio del Centro EAC - Universidad Alberto Hurtado. Trabaja en la Fundación Biocultura-AGEA en temas vinculados a Estudios de Impacto Ambiental. En el ámbito de los Estudios Visuales destacan sus videos etnográficos ("We Tripantu en Cerro Navia" 1997; "Memorias de un Campamento" 2002 y "Arrieros del Colorado" 2008) y videos de arqueología ("Artes Rupestre en el Choapa" 2004 y "Trabajo Arqueológico en el Mauro" 2006). Así como también sus publicaciones en

el àmbit de la fotografia indígena tals com els llibres *Fueguinos* (2007) y *Andinos* (2012) del Institut de Estètica de la PUC, y Artículos en las revistas científicas *Revista Chilena de Antropología Visual* (2000), *Magallania* (2006), *Boletín Museo Chileno de Arte Precolombino* (2006), *Diálogos Andinos* (2016), *Estudios Atacameños* (2023), *Antropologías del Sur* (2023) y *Anuario de Estudios Americanos* (2024).

* * *

MARIA MONTAVA GADEA (Cocentaina, 1977) és doctora en Història de la ciència per la Universitat Autònoma de Barcelona i professora de matemàtiques en l'ensenyament secundari. Es va llicenciar en Físiques en la Universitat de València i és membre de la Societat Catalana d'Història de la Ciència i la Tècnica, també està vinculada al Centre de Recerca per a la Història de la Tècnica 'Francesc Santponç i Roca' de la Universitat Politècnica de Catalunya. Les seves investigacions parteixen de la contribució de Francesc Santponç i Roca (1756 – 1821) a la difusió de la tecnologia a Catalunya. La recerca ha resultat en noves dades i reflexions sobre l'ampliació de coneixement tècnic a partir de la necessitat d'afrontar problemes tècnics que donen lloc a nous dissenys i innovacions. També indaga sobre les circumstàncies que es donen al voltant de l'assimilació d'una nova tecnologia, com la necessària participació de professionals de diversos camps, l'experimentació en el procés d'aprenentatge, la inversió econòmica privada i pública, el recolzament institucional i la indispensable promoció i difusió del coneixement tècnic que és necessari com a punt de partida per l'aprenentatge i assimilació tecnològica. Com a resultat de la seva recerca resulta d'interès l'article "Aclimatació de la tecnologia de vapor a Catalunya: noves dades sobre iniciatives empresarials per al seu impuls a principis de segle XIX", publicat a *Quaderns d'història de l'enginyeria*, Barcelona, 2023.

* * *

CARLES PUIG-PLA (Barcelona, 1953) és màster en Història de les Ciències i Doctor en Ciències Físiques per la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha estat professor a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Industrial de Barcelona (ETSEIB) de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) de la que en va ser sotsdirector (2002-2013). És membre fundador de la

Societat Catalana d'Història de la Ciència i de la Tècnica (SCHCT) (1991) i del Centre de Recerca per a la Història de la Tècnica (CRHT) de la UPC (1996). El 1999 va ser nomenat "Internacional Scholar" per la Society for the History of Technology (SHOT). Ha estat cofundador i membre del consell editorial de les revistes, *Ictineu* i *Quaderns d'Història de l'Enginyeria* i va ser el primer editor en cap de la revista *Actes d'Història de la Ciència i de la Tècnica*. La seva recerca en Història de la Ciència i de la Tècnica s'ha orientat cap a la introducció de la física, els instruments científics i l'educació tècnica a Catalunya i Espanya als segles XVIII i XIX, tot i que també ha indagat en altres camps, com l'ensenyament de les matemàtiques des d'una perspectiva històrica o les activitats científicotècniques en cultures no occidentals. És autor de diversos capítols de llibres i monografies (alguna traduïda a sis idiomes diferents) i ha publicat articles en revistes nacionals i internacionals (*History of Technology*, *Icon*, *Engineering Studies*, *Contributions to Science*, *Investigación y Ciencia*, *Scripta Nova*, *AUSA*, *Philosophia Scientia...*) .

* * *

ANTONI ROCA ROSELL (Barcelona, 1951) és doctor en Ciències (Universidad Autónoma de Madrid, 1990). Fins 2022, ha estat professor titular d'història de la ciència i de la tècnica a la Universitat Politècnica de Catalunya, al Departament de Matemàtiques, i on pertany al Centre de Recerca per a la Història de la Tècnica (ETSEIB). Des de 2005 fins 2022 ha estat el coordinador de la Càtedra UNESCO de Tècnica i Cultura d'aquesta Universitat. Des de 1993 a 2009 fou president de la Societat Catalana d'Història de la Ciència i de la Tècnica, filial de l'IEC. El desembre de 2010 fou escollit membre corresponent de l'Académie Internationale d'Histoire des Sciences. El desembre de 2014, fou escollit membre de l'Institut d'Estudis Catalans on és vice-president de la Secció de Ciències i Tecnologia des de 2022. Ha publicat uns 300 articles i capítols de llibre així com una vintena de llibres com autor o coordinador. S'interessa pels processos de difusió, recepció i apropiació de les idees científiques i de les tècniques (segles XVIII-XX).

* * *

JESÚS SÁNCHEZ MIÑANA (Zaragoza, 1941) ha sido hasta su jubilación en 2012 catedrático de la E. T. S. de Ingenieros de Telecomunicación de la Universidad Politécnica de Madrid, en la que durante muchos años dirigió un grupo de investigación en electromagnetismo aplicado y tuvo diversas responsabilidades de gestión académica, siendo elegido director para el periodo 1994-2001. Entre 1982 y 1989 trabajó a tiempo parcial para la administración española de la ciencia y la tecnología. A principios de siglo, su interés investigador comenzó a centrarse en las aplicaciones eléctricas y las telecomunicaciones en el XIX y alrededores, así como en sus protagonistas, y después ha trabajado también en la historia de otras tecnologías. En estos campos ha publicado numerosos artículos en revistas y actas de congresos, algunas monografías, y contribuido con capítulos a varios libros colectivos, entre ellos cuatro correspondientes a otros tantos volúmenes de la colección "Técnica e Ingeniería en España", dirigida por Manuel Silva. Está asociado al Centre de Recerca per a la Història de la Tècnica "Francesc Santponç i Roca" de la Universitat Politècnica de Catalunya.

* * *

MARION STEINER (Wulfen, Ruhr region, Germany, 1975) is an independent researcher affiliated with the University of Chile, director of the ESPI Lab for Critical Industrial Heritage Studies in Valparaíso, and president of TICCIH – The International Committee for the Conservation of the Industrial Heritage. A cultural geographer with academic titles from Humboldt University Berlin, University Paris 8, and Bauhaus University Weimar, she specialized in global industrial heritage interpretation working across continents and at the interface of academia and local communities. During her professional career, she participated in three World Heritage nominations of former coal mining regions in France, Germany, and Chile. Her research focuses on entangled urban history, European imperialism, geopolitics, decolonial heritage perspectives from the South, and, more recently, transcultural philosophies of Peace.

* * *